

Szegedi Ünnepi Hetek

Búcsúzik a János vitéz

Az Aida külföldi vendégművészei

Peter Glossop

Üstöke, mint az oroszláné, oszlopos termete egy bivalyerős díjbjirkózonak akár Apolló-díjat is megérne holmi férfi szépségversenyen. Kedélye kifogástalan, a levegő csakúgy sziporkázik körülötte, azt hinné az ember: alkalmi tréfacsináló, korabeli komédiás, farce-ok, vásári mulatságok hercules-telkinéllyű kikiáltója. Jó tíz percbe telik, míg alaposan körülcsozáldalkozza a szemlélőt. Rozsdavörösen lobogó frizurája, körszakálla, hozzá a téri hűvös estére fittyet hányó trikóing — most dolgozik, próbál. De a szünetben mindenkihez van kedves szava, megjegyzése. Persze, aki kíváncsi rá: Aphrodite lányaihoz, a szebbik nem szebbik kiválasztottjaihoz, közelben tovalépkedő csinos táncoslányokhoz kitiúntető előszere-ttel. Véréb színpadhős, temperamentumos, agilis — egyéniség.

Peter Glossop-tól, a Londoni Covent Garden kitűnő basszistájától — talán mert fiatalos megjelenése, gesztusai diktálták, s mert, hogy angol — azonnal a beat-ról érdeklődtem.

Szeretem a beat-muzsikát és általában minden jó muzsikát. Kivéve a cigányzenét. Meg ne kérdezze, miért! Úgysem tudnám megfogalmazni.

Ha ilyen mohósággal öleli magához a zenét, úgy általában, azért valami közös szempontot csak fenntart magának, hogy értékelje, helyére tegye a zeneirodalom legkülönjébb termését.

Számomra mindennek előtt a dallam fontos. Nincs kedvenc műfajom, kedvenc számok, darabok — ami dal-lamos, tehát szép, az feltétlenül tetszik is.

Ebből következően nem lehet valami épületes véleménye a modern zenéről, az aleatorikus, dodekafon, punktuális és egyéb komponálási szisztémákról.

Brrr — szakít félbe ösztönös ellenszenvvel, s magyar nyelvre telibetaláló alliterációval teszi hozzá — borzasztó. Az én világom Verdi és a cantilena. A hangok zürzavaros orgiája ellenszenves, taszít. Kivéve Benjamin Brittent...

Nem gondolja, hogy kissé elfogult?

Lehet, de a mai szerzők közül egyedül őt tudom

Nagy közönségsikerű előadássorozat után ma, szombaton búcsúzik a szegedi szabadtéri közönségtől a János vitéz: Kacsóh Pongrác dallamai idén utoljára ma este csendülnek fel a hatalmas színpadon. Képünkön Jancsi (Falcso Sándor) búcsúja — no még nem a közönségtől, hanem a falujától. Jobboldalt Andor Éva Iluska szerepében. Jelenet a daltájk első felvonásából

elfogadni. Sőt szeretem, tisztelem is zenéjét.

Britten többször járt Budapesten, egyik operáját, az Albert Herringet bemutatták a magyar fővárosban is.

Nagyon jó, csak sajnos külföldön nem érthetik igazán, amit operaszínpadra álmódott. Albert Herring az abszolút angol tipikus környezetben ábrázolja, olyan jellegzetes helyzetekben, hogy a külföldi „született angol” legyen a talpán, hogy megértse.

Öt éve, amikor a Trubadúr Luna grófját énekelte a szabadtérin, bizonyára hallotta Erkel operáját, a Brankovics Györgyöt. A hasonlat persze elsőkézből kapott, sántít, mégis: ha tetszett a Brankovics, miért ne tudná elfogadni, hogy nekünk is tetszhet az Albert Herring?

Őszintén mondom, Erkel muzsikája elragadott, élveztem, csodálatos volt. De a Britten-opera más asszociációkat kelt, Erkel zenéje számomra közelebb áll a muzsika egyetemes esztétikai mércéjéhez, mint a külföldieknek Britten operája.

Tudomásom szerint dolgozott Herbert von Karajannal, a sztártermészetű kitűnő karmesterrel.

Színes tévéfelvételre vettük a Bajazzókat. Szerintem is zseni, rendkívül karmester, de rendezői hajlamai már kevésbé zseniálisak, modorosak.

Ezek szerint mint dirigens, őt tartja legtöbbre?

A kérdés nem ilyen egyszerű. Jómagam rendszerint olasz, pontosabban Verdi-operákat éneklek. A Rigolettóval három éve debütáltam a Scalában, Simone Boccanegrát Pármában, Don Carlost Londonban, Aidát ugyancsak a Covent Gardenben, Várnában és Buenos Airesben énekeltem, Trubadúrt Szegeden; három színes tévéfilmben is közreműködtem Angliában: Britten Billy Budd-jában, a Rigolettóban és az Otellóban, sőt 1970–71-re Karajannal Otelló-felvételt kötöttem le. Vagyis zömmel Verdi-operákban lépek színpadra, s Karajant, mint Verdi műveinek karmesterét csak másodíknak rangsorolnám. A legjobb Carlo Maria Giulini.

Sokat utazik?

Az év kilenc hónapját töltöm külföldön. Leginkább az USA-ban és Itáliában.

Avatatlantul szemlélve atlétának vagy súlyemelőnek sem indúlna esélytelenül. Sportolt?

Huszonhét éves koromig rugbójátékos voltam, s főleg a katonaságnál hódoltam kedvenc sportomnak. Aztán kiöregedtem, s egyébként is jött az operaszínpad.

Peter Glossop, a szegedi fesztivál Aida-bemutatójának Amonasrója 24. születésnapján kezdett énekelni. Jól tette. Most 40 éves, karrierjének csúcására érkezett. Kellemes, rokonszenves ember — kitűnő művész. S mi kell még a sikerhez?

Nikolényi István

A szólótáncosnő

Medveczki Ilona

Egyelőre még csak csíkos köpenyt visel, és egyelőre még csak a nézőtér első sorából figyel a színpadra. Szőke haja sem pódiumképes még — két statisztakislány össze is súg mögötte: „Kissé kócos a balerina!” —, csak mestermozdulatokkal kivonalazott szeme, meg nemrégiben felrészített arca mutatja: a tudtán kívül megkritizált táncosnő fellépésre vár.

Mégpedig szokatlan fellépésre, hiszen a csíkos köpeny gazdájának nem az operák, baettek szólótáncosnőjeként szoktak tapsolni — Medveczki Ilona neve inkább a lokálok, varieték műsorából ismerős.

Hogy került most mégis a pesti Pipacs-bárból a szegedi szabadtérre?

A gondosan árnyékolt szem előbb kitágul, majd hirtelen egészen világosra változik.

Azért, mert én tulajdonképpen mégiscsak balett-táncosnak érzem magam! Az operából indultam, s itt, Szegeden, az Aida táncos részeiben is az operához térek vissza. Időnként muszáj bizonyítani, hogy honnan indultam, és hogy valójában mi is vagyok...

Miért kell ez a bizonyítás? Most végzett munkája nem elégíti ki?

Amit itthon, Pesten csinálnak, az semmiképp! Pár négyzetméteres parkettadarabokon nem lehet művészetet csinálni. Ami a pesti éjszaka műsorait illeti, azokban aligha lelheti örömet egy nagyobb pódiumokhoz szokott táncosnő. A gondolat, érzés nélküli rutin — ez élettől felépésről fellépésre! Persze, ha lenne revü...

Miért nincs Magyarországon revü?

Ezt kérdezem én is már

Enyedi Zoltán felvétele
Medveczki Ilona táncol

évek óta! Az igény megvolna rá — itt a nagy idegenforgalom például —, és művészek is volnának — a sok, méltatlan helyekre kényszerült fiatal táncos, énekes —, mégsem csinálják. Csak egy moztiterem kellene, meg néhány ember, aki tényleg házába veszi az ügyet, de hiába: a magyar revü ügyében semmi nem mozdul...

Pedig külföldön...

...óriási sikere van ennek a művészeti ágának. Ahol csak jártam, mindenütt remek műsorok futnak. Hosszabb ideig léptem fel a berlini Friedrichstadt Palastban, az NDK nagy revűszínházában. Itt is hatalmas színpad, ragyogó kosztümök, nagyszerű műsor várja a nézőket. Minden este telt házunk volt!

Ha a hazai pódiumok nem elégítik ki, milyen egyéb műfajhoz pártol?

Filmezek! Most forgat-

tuk A veréb is madár című új magyar filmet Kállai István forgatókönyvéből a hazalátogató „külföldre szakadt hazánkfiairól”. Kabos László a film főszereplője, de rajta kívül még sok más, ismert közreműködője is van a vígjátéknak. Többek között a veszprémi állatkert sztárja, a világhíres Bőbe majom...

A Veréb után?

Újabb szerződések vannak. Játszani fogok a Susanne című, Magyarországon forgatott nyugatnémet filmben, és valószínűleg egy olyan produkcióban is, amelyről egyelőre még nem nyilatkozhatom. Csupán annyit róla: a megbeszélések szerint főszerepem lesz benne. Az „első számú” vágyam persze egy revüfilm! Tudom, hogy nekem ez a műfajom, nem az éjszakai táncolatás!

Ha már ismét az éjszakai táncolatásnál tartunk: mi a véleménye a magyar sztriptízzel? Van Budapesten művészi vetkőzés?

Nincs! Ami most Pesten megy, annak még nem sok köze van a műfajhoz. Az illetékesek csinos lányokat szerződtettek, és azok minden mozgáskultúra, minden különösebb ízlés nélkül vetkőztek. Az első baj tehát az, hogy képzetlen amatőrök művelik ezt a sokkal több előképzettséget igénylő műfajt. A második viszont az, hogy koreográfusaink is méltatlan feladatnak tartják, hogy egy ilyen színműt beállítsanak. Egyszerűen nem akad olyan koreográfus, aki hajlandó lenne olykor közreműködni... Így aztán nem csoda, hogy annyi rosszat mondanak a hazai vetkőzés-számokról. A tiltakozóknak igazuk van: ilyen színvonalon nem is sztriptíz a streaptease! Ízléssel, tehetséggel, felkészülten lehet ezt is csak művelni, egyébként nem művészet — olcsó hatáskeltés, ipar!

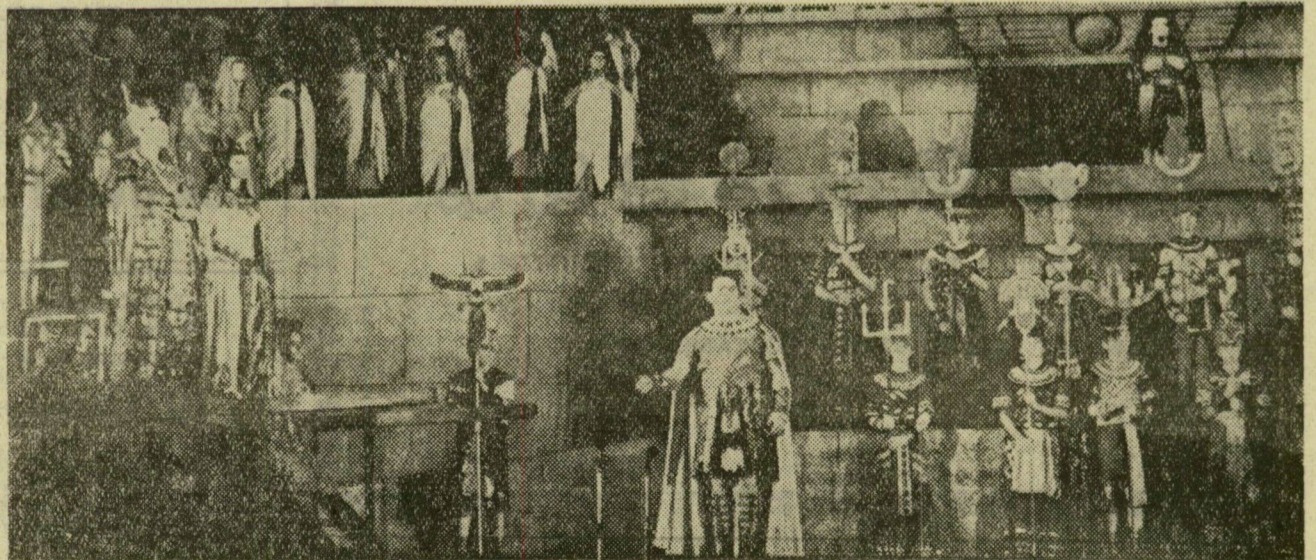
Akác László

Főpróba után

Verdi Aida című operája vasárnap este kerül a Dóm előtti színpad közönsége elé. A Mikó András rendező és Vaszy Viktor karmester vezette együttes tegnap, pénteken este tartotta a produkció első főpróbáját. Képeink a főpróba két emlékeztető pillanatát mutatják be.

Aida (Maria Biesu) és Radames (Pedro Lavirgen) kettőse

Látványos jelenet a második felvonásból

Somogyi Károlyné felvételei